

Sygn. akt: I ACa 1084/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Wiklak
Sędziowie:	SSA Alicja Myszkowska (spr.) SSO del. Krzysztof Kacprzak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy ze skargi (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **R. A.**

o uchylenie wyroku Sądu Polubownego przy (...) Banków (...) w W. o sygn. akt SP-M.14/B/10 z dnia 12 czerwca 2013 r.

na skutek apelacji skarżącego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 16 maja 2014r. sygn. akt X GC 934/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. A. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 1084/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił skargę (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko R. A. o uchylenie wyroku Sądu Polubownego przy (...) Banków (...) w W. o sygn. akt SP-M.14/B/10 z dnia 12 czerwca 2013 roku. (wyrok – k. 102)

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że D. A., będący poprzednikiem prawnym pozwanego R. A., był klientem skarżącego (...) Spółki Akcyjnej i chciał dokonać dwóch walutowych transakcji terminowych ((...)) w dniach 27 czerwca 2007 roku i 25 września 2007 roku. Umowy te miały zostać zawarte w wykonaniu postanowień

Umowy (...) nr (...) w sprawie zasad współpracy w zakresie transakcji rynku finansowego zawartej przez D. A. ze skarżącym w dniu 05 kwietnia 2005 roku, zwanej dalej „Umową Ramową”. Z tytułu tych transakcji pozostała niespłacona kwota 240 939,32 złotych, przy czym od dnia 20 grudnia 2007 roku wymagalna była kwota 99 249,32 zł, zaś od dnia 27 marca 2008 roku dodatkowo kwota 141 690,00 zł.

Przed terminami rozliczenia będących w toku transakcji Nr FOR- (...) - (...) oraz Nr FOR- (...), w dniu 20 listopada 2007 roku D. A. zmarł.

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 6 grudnia 2007 roku o stwierdzeniu nabyciu spadku po D. A., spadek po nim na podstawie ustawy nabył w całości wprost pozwany. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 28 grudnia 2007 roku i w oparciu o nabycie spadku wprost skarżący wystąpił o rozliczenie i zapłatę tych kwot do spadkobiercy zmarłego klienta, to jest do przeciwnika skargi.

W toku postępowania przed sądem polubownym przeciwnik (pozwany w tamtym postępowaniu) podnosił szereg zarzutów, przy czym jednym z nich był zarzut braku wykazania zawarcia umowy przez zmarłego D. A., doprecyzowany w piśmie z dnia 22 lutego 2013 roku, złożonym po dopuszczeniu przez sąd polubowny dowodu z nagrania rozmów związanych z przedmiotowymi transakcjami. W piśmie tym przeciwnik wyraźnie podniósł zarzut braku przedstawienia się przez osoby prowadzące te rozmowy z imienia i nazwiska oraz zarzucił w związku z tym naruszenie warunków umowy ramowej i brak zawarcia transakcji. Pismo to zostało przesłane pełnomocnika skarżącego (powoda) i w odpowiedzi na nie złożył swoje pismo przygotowawcze z dnia 15 marca 2013 roku, w którym ustosunkował się również do podniesionego zarzutu braku zawarcia transakcji z uwagi na nieprzedstawienie się osób prowadzących rozmowę.

W dniu 12 czerwca 2013 r. Sąd Polubowny (Arbitrażowy) przy (...) Banków (...) wydał wyrok w którym oddalił powództwo. W uzasadnieniu Sąd Polubowny podzielił zgłoszone zarzuty dotyczące braku skutecznego zawarcia umów dotyczących przedmiotowych transakcji przez zmarłego D. A. z uwagi na niezgodnienie wszystkich istotnych elementów umowy oraz brak przedstawienia się osób prowadzących rozmowę, a więc naruszenie postanowień § 5 ust. 2 i 3 Umowy Ramowej oraz § 4 ust. 1 Regulaminu (...) z mocy § 7 ust. 4 zdanie 2 Regulaminu (...) skutkujących ex tunc. Sąd Polubowny dokonał wykładni łączącej strony umowy i Regulaminów stwierdzając w konkluzji, iż skoro wystarczającym warunkiem do ustalenia, czy transakcja została zawarta przez osoby uprawnione było przedstawienie się stron z imienia i nazwiska, to a contrario uzasadniony jest wniosek, że wystarczającym warunkiem do przyjęcia, że transakcja nie została zawarta przez osoby uprawnione było nieprzedstawienie się rozmówców z imienia i nazwiska. (uzasadnienie – k. 103- 112)

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie skarżącego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., jakoby orzeczenie sądu polubownego naruszało podstawowe zasady porządku publicznego. Przede wszystkim Sąd Okręgowy wskazał, że w postępowaniu o uchylenie wyroku sądu polubownego badaniu podlega przede wszystkim ta kwestia, czy przy ferowaniu wyroku przez Sąd Polubowny uwzględniono kryteria wynikające z art. 60 i 65 k.c., a zatem sposób przeprowadzenia interpretacji postanowień umowy, nie zaś sam jej wynik. W przeciwnym razie doszłoby w istocie do merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku, do czego sąd rozpoznający skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego nie jest uprawniony. W ocenie Sądu Okręgowego, nie można zarzucić Sądowi Polubownemu dowolności w wyciągnięciu wniosków z faktu, że strony przedmiotowych transakcji nie przedstawiły się przy ich zawieraniu z imienia i nazwiska, przy czym sam klient – również przy użyciu nazwy klienta, tj. uznaniu, że tym samym nie doszło do zawarcia transakcji, skoro zaprezentowany pogląd można wyprowadzić z postanowień zawartych w umowie ramowej, w szczególności § 5 ust. 2 i 3, stosowanych a contrario. Skoro bowiem same strony włączyły do łączącej je umowy postanowienia, o których mowa wyżej i które określały w sposób jednoznaczny, jakie elementy muszą być spełnione, aby mogło dojść do zawarcia transakcji, to przypisanie zaniechaniu spełnienia tych elementów (przedstawienie się z imienia i nazwiska oraz życie nazwy klienta) skutku niweczącego stanowi wyraz dania prymatu właśnie woli stron, wyrażonej w inkorporowanym do umowy Regulaminie.

Za nieuprawnione Sąd Okręgowy uznał również zarzucenie Sądowi Polubownemu naruszenia zasady dyspozycyjności i kontradyktoryjności. W ocenie Sądu Okręgowego nieprawdą jest, aby przeciwnik nie podnosił w całym toku postępowania, że w związku z brakiem przedstawienia się z imienia i nazwiska i niepodaniem nazwy przez klienta oraz nie przedstawieniem się z imienia i nazwiska przez osobę uprawnioną do zawarcia transakcji (...) w imieniu Banku, nie doszło do skutecznego zawarcia transakcji między D. A. a Bankiem. W aktach sprawy SP-M.14/B/10 znajduje się bowiem pismo pełnomocnika przeciwnika z dnia 22 lutego 2013 r., w którym wyraźnie kwestionuje skuteczne on zawarcie umowy przez poprzednika przeciwnika m. in. z uwagi na opisane wyżej zarzuty (k-344- 345 akt sądu polubownego), zaś pełnomocnik skarżącego zapoznał się z treścią tego pisma i ustosunkował do podniesionych w nim zarzutów (k- 373 akt sprawy sądu polubownego). Wskazując w piśmie procesowym z dnia 22 lutego 2013 roku na brak udowodnienia zawarcia transakcji z uwagi na brak przedstawienia się uczestników rozmowy, przeciwnik niewątpliwie kwestionował sam fakt zawarcia tej umowy. Ponadto, pełnomocnik przeciwnika wyraźnie wskazał, iż podnosi zarzut nieistnienia przedmiotowych umów. Z tego też względu w ocenie Sądu Okręgowego formułowana przez skarżącego teza, iż doszło do samodzielnego wyinterpretowania przez Sąd Polubowny zarzutu przeciwnika związanego z brakiem przedstawienia się osób prowadzących rozmowę dotyczącą zawarcia przedmiotowych transakcji, a co za tym idzie, zarzut braku możliwości podjęcia przez skarżącego w tamtym postępowaniu obrony praw poprzez brak możliwości ustosunkowania się do takiego zarzutu, również nie znajduje potwierdzenia. (uzasadnienie – k. 103- 112)

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., która zarzuciła mu:

1) nierozpoznanie istoty sprawy polegające na nierozpoznanie przez Sąd I instancji podniesionego przez Bank na rozprawie w dniu 7 maja 2014 roku zarzutu sprzeczności wyroku Sądu Polubownego (Arbitrażowego) przy (...) Banków (...) wydanego w W. w dniu 12 czerwca 2013 roku w sprawie z powództwa Banku przeciwko R. A. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) (sygn. akt SP-M.14/B/10) z zasadą porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego), tj. akt 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. poprzez naruszenie zasady, w myśl której szczególne formy czynności prawnej zastrzeżone pod rygorem nieważności mogą wynikać jedynie z ustawy lub z umowy stron, o czym stanowią art. 73, 74 i 76 k.c.;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. poprzez uznanie, że wyrok SP (...) nie narusza podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, podczas gdy wyrok SP (...) narusza: (a) zasadę, w myśl której szczególne formy czynności prawnej zastrzeżone pod rygorem nieważności mogą wynikać jedynie z ustawy lub z umowy stron, wynikającej z art. 73, 74 i 76 k.c., (b) zasadę swobody formy oświadczenia woli wynikającą z art. 60 k.c., (c) zasadę wykładni oświadczeń woli wynikającą z art. 65 k.c. oraz (d) zasadę dyspozycyjności (rozporządzalności) i kontradyktoryjności;

3) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia prawnego i faktycznego nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy zgłoszonego przez Bank zarzutu naruszenia zasady swobody formy oświadczenia woli wynikającej z art. 60 k.c. oraz zasad dyspozycyjności (rozporządzalności) i kontradyktoryjności, stanowiących podstawowe zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej;

4) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zarzut niezawarcia transakcji z uwagi na nieprzedstawienie się z imienia i nazwiska i niepodanie nazwy przez Klienta oraz nieprzedstawienie się z imienia i nazwiska przez osobę uprawnioną do zawarcia transakcji (...) w imieniu Banku (w związku z naruszeniem § 5 ust. 2 i 3 Umowy Ramowej), był postawiony przez A. w toku postępowania przed SP (...) i ostatecznie sprecyzowany w piśmie A. z dnia 22 lutego 2013 roku, i Bank zajął wobec tego zarzutu stanowisko w piśmie z dnia 15 marca 2013 roku, podczas gdy z pism procesowych stron w toku postępowania przez SP (...) wynika, że stanowisko takie zostało zaprezentowane po raz pierwszy w uzasadnieniu wyroku SP (...), co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia Banku możliwości obrony jego praw przed PS (...).

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie wyroku SP (...) w całości. (apelacja – k. 118- 125)

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że w jego ocenie o naruszeniu klauzuli porządku publicznego Rzeczypospolitej Polskiej stanowi okoliczność, że Sąd Polubowny przy (...) Banków (...) stworzył nieznaną ustawie i nie uzgodnioną przez strony umowy ramowej szczególną formę czynności prawnej wymaganą w ocenie SP (...) dla zawarcia Transakcji, jaką jest przedstawienie się obu stron z imienia i nazwiska w toku uzgadniania warunków transakcji. Ponadto, skarżąca (...) S.A. wyraziła pogląd, że zarzut naruszenia prawa materialnego może być podstawą uchylenia wyroku sądu polubownego, a klauzula porządku publicznego nie może być utożsamiana wyłącznie z zasadami konstytucyjnymi. Zdaniem skarżącego, klauzula porządku publicznego obejmuje także podstawowe zasady danej gałęzi prawa lub procedury, do których należy zasada wykładni oświadczeń woli. Jak wskazał skarżący, zgodność orzeczenia arbitrażowego z klauzulą porządku publicznego osiągnięta będzie jedynie wówczas, gdy sąd polubowny nie tylko odniesie się do kryteriów wykładni oświadczeń woli, lecz zastosuje je w sposób prawidłowy, co – zdaniem skarżącego – nie miało miejsca w realiach rozpoznawanej sprawy. § 5 ust. 2 i 3 umowy ramowej stanowiły bowiem o tym, że przedstawienie się obu stron z imienia i nazwiska jest warunkiem wystarczającym do zawarcia umowy, a nie warunkiem koniecznym. Skarżący wskazał również, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu nie odniósł się w ogóle do zarzutu naruszenia zasady wykładni oświadczeń woli wynikającej z art. 65 k.c. (apelacja – k. 118- 125)

W odpowiedzi na apelację przeciwnik wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, że zarzuty skarżącego sprowadzają się do niedopuszczalnej na gruncie skargi o uchylenie wyroku sądu arbitrażowego polemiki z merytorycznym rozstrzygnięciem tego sądu, która jedynie na potrzeby postępowania wywołanego skargą zostały zredagowane w sposób mający sugerować naruszenie przez Sąd Polubowny przy (...) Banków (...) zasad porządku publicznego oraz pozbawienie możliwości obrony praw. (odpowiedź na apelację – k. 132- 136)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Oczyszczając przedpole dla dalszych rozważań w przedmiocie poszczególnych zarzutów apelacyjnych, wskazać należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny rozpoznawanej sprawy, a Sąd Apelacyjny ustalenia te w całości aprobuje i przyjmuje za własne, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia.

Ocenę zarzutów apelacji należy rozpocząć od zarzutu najdalej idącego – zarzutu nierozpoznania przez Sąd Okręgowy istoty sprawy, co skarżący łączy z nieodniesieniem się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do podniesionego przez skarżącego na rozprawie w dniu 7 maja 2014 roku zarzutu naruszenia klauzuli porządku publicznego poprzez pominięcie tego, że skutek w postaci nieważności czynności prawnej w wyniku niezachowania formy szczególnej może nastąpić wyłącznie wówczas, gdy forma ta została zastrzeżona w umowie stron bądź wynika z ustawy (art. 73, 74 i 76 k.c.). Istotnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest bezpośredniego odniesienia się do stanowiska skarżącego wyrażonego na rozprawie w dniu 7 maja 2014 roku. Powyższe nie jest jednak wbrew zapatrywaniom skarżącego rezultatem niedopatrzania ze strony Sądu Okręgowego. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem do wniosku, że Sąd Okręgowy skoncentrował swoje rozważania wokół kwestii, czy w realiach rozpoznawanej sprawy w ogóle doszło do skutecznego zawarcia umowy. Negatywne rozstrzygnięcie tej kwestii czyniło zbędnym odnoszenie się do zarzutu tworzenia przez Sąd Polubowny nieznanych ustawie ani nieuzgodnionych w umowie stron przyczyn nieważności czynności prawnej. Jest bowiem oczywistym i nie wymaga szerszego uzasadnienia fakt, że nieważna może być jedynie czynność prawna istniejąca. Skoro – jak wynika z umowy ramowej – do zawarcia walutowej transakcji terminowej wymagane było podanie przez pracownika banku i klienta imienia i nazwiska, prostą konsekwencją niezachowania tej procedury jest niedojście walutowej transakcji terminowej do skutku.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również stanowiska skarżącego, jakoby wyrok Sądu I instancji naruszał dyspozycję art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. Obraza prawa materialnego przez sąd polubowny może być podstawą skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego jedynie wówczas, gdy prowadzi do rozstrzygnięcia naruszającego naczelną zasadę prawną obowiązującą w Rzeczypospolitej Polskiej (por. wyrok SN z dnia 3 września 1998 roku, I CKN 882/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 39). Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w wyroku SN z dnia 9 marca 2012 roku, sygn. I CSK 312/11, LEX 1163190, że zasada autonomii woli stron ma charakter normy naczelnej objętej klauzulą porządku publicznego. Trafnie jednak uznał Sąd Okręgowy, że w realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Polubowny nie dopuścił się naruszenia wzmiankowanej zasady. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy ramowej zawarcie transakcji następowało telefonicznie przez osoby do tego uprawnione w imieniu klienta i banku. Z kolei ust. 2 i 3 stanowiły o tym, że wystarczającym warunkiem do ustalenia, czy transakcja została zawarta w imieniu klienta przez osobę do tego uprawnioną było przedstawienie się z imienia i nazwiska przez osobę wymienioną na karcie informacyjnej i podanie przez nią nazwy klienta, natomiast po stronie banku wystarczającym warunkiem do ustalenia, czy transakcja została zawarta przez osobę uprawnioną, było przedstawienie się z imienia i nazwiska przez dealera. W realiach rozpoznawanej sprawy bezspornym pozostawało, że w rozmowach telefonicznych strony zwracały się do siebie (...) i (...). W ocenie Sądu Apelacyjnego z zasady autonomii woli stron nie można wyprowadzać wniosku, że strony w dowolny sposób mogą odstąpić od wcześniejszych uzgodnień w przedmiocie warunków skutecznego zawarcia transakcji. Wniosek taki prowadziłby wręcz do naruszenia autonomii stron i nierespektowania ich woli. Skoro znając specyfikę ścisłej współpracy, profesjonalny podmiot w umowie ramowej nie odstąpił od obowiązku przedstawienia się przez obie strony z imienia i nazwiska, oznacza to, że dostrzegał on potrzebę dalszego stosowania takiej procedury identyfikacyjnej, co mogło być podyktowane chociażby względami bezpieczeństwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego, uznanie, że pomimo naruszenia ustanowionej umową stron telefonicznej procedury identyfikacyjnej doszło do skutecznego zawarcia transakcji walutowej terminowej, mogłoby wręcz stanowić o naruszeniu innej podstawowej zasady prawa cywilnego, a mianowicie zasady obowiązywania umów (por. wyrok SN z dnia 13 lutego 2014 roku, V CSK 45/13, LEX nr 1472172).

Kontynuując rozważania w przedmiocie zarzutu naruszenia art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. wskazać należy, że skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego nie jest środkiem odwoławczym, lecz rodzajem nadzwyczajnego środka nadzoru judykacyjnego sądu powszechnego nad działalnością sądu polubownego. Wynika z tego, że sąd powszechny nie może w ramach postępowania o uchylenie wyroku sądu polubownego rozpoznawać merytorycznie sporu pomiędzy stronami postępowania arbitrażowego (por. wyrok SN z dnia 11 maja 2007 roku, I CSK 82/07, LEX nr 320021). Nawet błędna wykładnia prawa materialnego sama przez się nie powoduje, że wyrok sądu polubownego podlega uchyleniu jako sprzeczny z klauzulą porządku publicznego (por. wyrok SN z dnia 21 grudnia 1973 roku, I CR 663/73, OSPiKA 1975, nr 1, poz. 4).

Innymi słowy, naruszenie przepisów prawa materialnego podlega badaniu w postępowaniu wywołanym skargą o uchylenie orzeczenia sądu polubownego jedynie wówczas, gdy naruszone przepisy wyznaczają zasady porządku publicznego Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym klauzulę porządku publicznego interpretować należy ściśle. Choć niewątpliwie przepisy powoływane przez skarżącego dla uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 1206 k.p.c. współtworzą zasadę autonomii woli stron, to jednak skarżący domaga się w niniejszym postępowaniu, aby sądy powszechne dokonały szczegółowej kontroli rozumowania sądu polubownego w sytuacji, gdy strony umowy ramowej w jednoznaczny sposób określiły, jakie elementy muszą być spełnione, aby mogło dojść do zawarcia transakcji. To z kolei oznaczałoby niedopuszczalne w postępowaniu wywołanym skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego badanie merytorycznej poprawności wydanego orzeczenia.

Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącego co do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. poprzez nieodniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu naruszenia zasady wykładni oświadczeń woli. Niezależnie od tego, że naruszenie art. 65 k.p.c. samo przez się nie stanowi o naruszeniu klauzuli porządku publicznego, należy zauważyć, że Sąd Okręgowy jednoznacznie wskazał, że w jego ocenie brak jest podstaw do odstąpienia od literalnej wykładni postanowień umowy ramowej. Swoją opinię Sąd meriti należycie uzasadnił, odwołując się do występowania banku w charakterze zawodowym. Niedochowanie z jego strony

należytej staranności i nieprzebranie postanowień umowy przez siebie sporządzonej nie może być w ocenie Sądu Okręgowego tłumaczone na korzyść banku. Skoro Sąd Okręgowy nie dopatrył się podstaw do odstąpienia od literalnej wykładni spornego postanowienia umownego i należyście to uzasadnił, zbędnym było czynienie szerszego wywodu w przedmiocie wykładni oświadczeń woli.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie za bezzasadny uznał także ostatni z zarzutów. Analiza akt sądu polubownego pozwala na podzielenie stanowiska skarżącego, że zarzut nieprzedstawienia się z imienia i nazwiska nie był podnoszony w toku postępowania przed sądem polubownym, lecz został przez ten sąd niejako „wzięty pod rozwagę z urzędu”. Istotnie przedmiotowy zarzut został po raz pierwszy powołany w związku z dopuszczeniem dowodu z nagrania (ew. stenogramu nagrania), lecz uzasadnienie pisma procesowego jednoznacznie wskazuje, że przeciwnik powołał się wówczas na to, że w wyniku zaniechania przedstawienia się przez strony z imienia i nazwiska w ogóle nie doszło do zawarcia transakcji. W nawiązaniu do swych rozważań w przedmiocie niedotrzymania procedury ustanowionej w § 5 ust. 2 i 3 umowy ramowej przeciwnik wskazał w konkluzji pisma procesowego, że wnosi o oddalenie powództwa jako nieudowodnionego. Jednocześnie świadczy to o tym, że nieprzedstawienie się przez pracownika banku i klienta w ocenie przeciwnika R. A. miało doniosłość dla merytorycznego rozpoznania sprawy, a nie tylko rozstrzygnięcia wniosku dowodowego. Zresztą treść pisma procesowego z dnia 22 lutego 2013 roku w taki właśnie sposób została zrozumiana przez skarżącego, który w kolejnym piśmie z dnia 15 marca 2013 roku odniósł się do zarzutu „nieistnienia transakcji” (k. 373). W kontekście powyższego uznać należy, że nie polega na prawdzie twierdzenie skarżącego, że kwestia nieistnienia transakcji pojawiła się dopiero na etapie uzasadnienia orzeczenia sądu polubownego.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał zarzuty apelacji za bezzasadne, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Koszty zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie opiewają na kwotę 900 zł stosownie do treści § 11 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku poz. 461 z późn. zm.).